

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

103. podkreśla także znaczenie, jakie dla spójności ma proces rozszerzenia UE, w ramach którego instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) służy państwom kandydującym do merytorycznego i organizacyjnego przygotowania się do realizacji polityki spójności; zwraca uwagę na problemy państw członkowskich związane z wdrażaniem; przypomina o pierwotnym celu instrumentu pomocy przedakcesyjnej, zwłaszcza związanym z finansowaniem budowania zdolności i rozwoju instytucjonalnego oraz ze wspieraniem państw kandydujących w przygotowaniach do wdrożenia wspólnotowej polityki spójności w celu przygotowania ich do pełnego wdrożenia dorobku prawnego Wspólnoty z chwilą przystąpienia; zwraca się do Komisji o zidentyfikowanie problemów związanych z bieżącym funkcjonowaniem IPA;

104. ponawia wezwanie do odpowiedzialnego włączenia Komisji Rozwoju Regionalnego do przyszłego kształtowania instrumentów;

*

* *

105. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz przewodniczącym regionów UE.

Wsparcie budżetowe UE dla krajów rozwijających się

P7_TA(2011)0317

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zobowiązania dotyczące zakresu pomocy, pomocy Afryce Subsaharyjskiej oraz jakości pomocy podjęte przez kraje G8 podczas szczytu w Gleneagles w 2005 r. oraz na kolejnych szczytach G8 i G20,
- uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjętą w dniu 8 września 2000 r.,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽¹⁾ oraz Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz plan działania z Akry,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego „przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”,
- uwzględniając art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽³⁾ („instrument współpracy na rzecz rozwoju” (DCI)),
- uwzględniając art. 61 ust. 2 umowy z Kotonu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Konkluzje Rady z dnia 15 maja 2007 r. (09558/2007).

⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz korupcji w krajach rozwijających się ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. zawierającą uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu siódmego, ósmego, dziewiątego i dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju na rok budżetowy 2008 ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 11/2010 zatytułowane „Zarządzanie przez Komisję ogólnym wsparciem budżetowym w krajach AKP, Ameryki Łacińskiej i Azji”,
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich (COM(2010)0586),
 - uwzględniając dokument Komisji z 2007 r. zatytułowany „Wytyczne dotyczące programowania i opracowywania ogólnego wsparcia budżetowego i zarządzania nim”,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z 2008 r. zatytułowane „Wsparcie budżetowe: skuteczna metoda finansowania rozwoju?”,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu Zgromadzenia AKP-UE w sprawie wsparcia budżetowego jako sposobu oferowania oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) krajom AKP,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Budżetowej i Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0206/2011),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony ograniczanie i ostatecznie likwidacja ubóstwa stanowią główny cel polityki Unii Europejskiej na rzecz rozwoju,
- B. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe stało się jedną z najważniejszych metod udzielania pomocy,
- C. mając na uwadze, że wielu ofiarodawców pomocy postrzega ogólne i sektorowe wsparcie budżetowe jako sposób na przejęcie przez kraje partnerskie odpowiedzialności za politykę rozwoju i proces trwałych reform, wzmocnienie krajowych instytucji i systemów dotyczących rozliczalności, a także pobudzanie wzrostu gospodarczego, ograniczanie ubóstwa i ułatwianie osiągnięcia celów rozwoju,
- D. mając na uwadze, że skuteczne budowanie potencjału jest konieczne, aby w ogóle stworzyć wstępne warunki dla podejść opartych na programach, łącznie ze wsparciem budżetowym lub bardziej zaawansowanymi modelami,

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 316.

⁽²⁾ Dz.U. L 252 z 25.9.2010, s. 109.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0030.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- E. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe pozwala na przewyższenie niektórych słabości tkwiących w tradycyjnym podejściu projektowym (charakteryzującym się wysokimi kosztami transakcji i fragmentarycznymi, równoległymi systemami) i tym samym na poprawę spójności i skuteczności środków UE, na które zwraca się uwagę w traktacie lizbońskim,
- F. mając na uwadze, że wsparcie budżetowe powinno przyczynić się do poprawy jakości i skuteczności pomocy, w szczególności zasad odpowiedzialności i harmonizacji, ponieważ dzięki dialogowi politycznemu między darczyńcami a beneficjentami będzie możliwe dostosowanie wkładów do ustalonych przez kraje priorytetów oraz do ich krajowych strategii walki z ubóstwem,
- G. mając na uwadze, że pomimo ryzyka, o którym wspomina Europejski Trybunał Obrachunkowy w swoich sprawozdaniach poświęconych wsparciu budżetowemu, dynamiczne podejście do ogólnych warunków korzystania ze wsparcia budżetowego pozostaje bardzo ważnym instrumentem dialogu politycznego; mając jednak na uwadze, że wsparcie budżetowe w żadnym wypadku nie może być traktowane jako czek in blanco,
- H. mając na uwadze, że ogół zobowiązań podjętych przez kraje otrzymujące pomoc wobec wszystkich partnerów może w niektórych przypadkach utrudnić jej wykorzystanie, biorąc pod uwagę, że warunki ofiarodawców pomocy okazują się czasem ze sobą sprzeczne;
- I. mając na uwadze, że dotychczas w umowach o partnerstwie Unia Europejska często poruszała kwestię łamanie praw człowieka (tzw. praw pierwszej generacji), a nie kwestię łamania praw społecznych, gospodarczych i praw w zakresie kultury (tzw. praw drugiej generacji),
- J. mając na uwadze, że wszyscy ofiarodawcy pomocy powinni konsultować się wzajemnie ze sobą, aby zapobiec wszelkim niespójnościom w warunkach korzystania ze wsparcia budżetowego,
- K. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 ust. 3 traktatu lizbońskiego celem Unii Europejskiej jest wspieranie trwałej społecznej gospodarki rynkowej i że powinno się to odnosić również do polityki na rzecz rozwoju oraz stosunków w ramach polityki sąsiedztwa,
- L. mając na uwadze, że rozliczalność rządu partnerskiego w zakresie zarządzania budżetem wobec własnych obywateli stanowi zasadniczy czynnik rozwoju jego zdolności dzięki kontroli sprawowanej przez parlament tego kraju i informowaniu społeczeństwa obywatelskiego w zakresie finansów publicznych,
 - 1. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji przedstawioną w zielonej księdze poświęconej wsparciu budżetowemu, która ma przede wszystkim na celu sprzyjanie rozwojowi endogenicznemu krajów partnerskich, i domaga się sprecyzowania kryteriów kwalifikujących do otrzymania wsparcia budżetowego tak, aby uniknąć ryzyka wystąpienia ewentualnych uchybień lub złego wykorzystania tego rodzaju pomocy, mając na uwadze dane takie jak wskaźniki korupcji w poszczególnych krajach;
 - 2. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje na poziomie europejskim; wyraża nadzieję, że praktyka udzielania wsparcia budżetowego zostanie obiektywnie przeanalizowana i ulepszona w celu zwiększenia jej skuteczności;
 - 3. przypomina, że zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony zmniejszenie skali ubóstwa oraz jego wyeliminowanie stanowi główny cel polityki rozwojowej UE; podkreśla, że istnieje wiele aspektów ubóstwa: ludzki, gospodarczy, społeczno-kulturowy, środowiskowy, polityczny i związany z płcią, którym należy stawić czoła w ramach polityki rozwojowej UE;
 - 4. jest zdania, że pomoc UE powinna powodować faktyczną zmianę jakościową w krajach partnerskich oraz uznaje wsparcie budżetowe za skuteczne narzędzie służące osiągnięciu tego celu, o ile korzysta się z niego przy zachowaniu jego warunkowości i o ile towarzyszy mu skuteczny dialog polityczny i strategiczny;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

5. podkreśla kluczową i obowiązkową rolę spójności politycznej we wdrażaniu wysoce skutecznej polityki rozwojowej; wzywa ponadto, aby polityka zagraniczna i bezpieczeństwa UE koncentrowała się na wspieraniu demokracji, praw człowieka, pokoju i bezpieczeństwa, będących warunkami wstępnymi zrównoważonego rozwoju; wzywa do bardziej systematycznych wysiłków na rzecz włączenia do głównego nurtu działań mających na celu dostosowanie się do zmiany klimatu i ograniczenie ryzyka występowania katastrof;
6. jest zdania, że opodatkowanie gwarantuje niezależne źródło finansowania na rzecz zrównoważonego rozwoju i zapewnia ważne ogniwo między rządami, a obywatelami krajów rozwijających się; domaga się, by uznać opracowanie realnego zarządzania finansami i kompleksowej infrastruktury podatkowej za jeden z najistotniejszych priorytetów wsparcia budżetowego; zaleca, by polityka wsparcia budżetowego objęła środki zwalczania rajów podatkowych, uchylania się od opodatkowania i nielegalnego odpływu kapitału;
7. podkreśla konieczność korzystania w stosownych przypadkach z sektorowego wsparcia budżetowego, aby bardziej ukierunkować pomoc na podstawowe sektory socjalne, zwłaszcza opiekę zdrowotną, edukację, wsparcie dla osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, a w szczególności osoby niepełnosprawne;
8. zauważa, że wsparcie budżetowe nie można wykorzystywać do wspierania partykularnych interesów gospodarczych i strategicznych UE, należy je natomiast wykorzystywać do osiągnięcia celów w zakresie rozwoju krajów rozwijających się i na ich rzecz, zwłaszcza tych dotyczących eliminacji ubóstwa i głodu;
9. przypomina nowatorską rolę Unii Europejskiej w dziedzinie wsparcia budżetowego oraz wartość dodaną wnoszoną przez Komisję Europejską dzięki jej specjalistycznej wiedzy w tej dziedzinie;
10. zauważa, że wsparcie budżetowe może zwiększać nie tylko odpowiedzialność rządów, lecz również koordynację po stronie ofiarodawców dzięki powiązanemu dialogowi poświęconemu kwestiom budżetowym; zaznacza, że jest to możliwy sposób dalszego działania służący lepszej koordynacji z udziałem nowych ofiarodawców pomocy;
11. podkreśla również rolę Unii Europejskiej polegającą na umożliwianiu innym podmiotom instytucjonalnym korzystania z doświadczenia, w szczególności podczas forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy w Pusanie;
12. podkreśla, że dynamiczne podejście, przyjęte przez Komisję oraz przez większość innych podmiotów udzielających wsparcia budżetowego, pociąga za sobą szereg rodzajów ryzyka, które należy odpowiednio uwzględnić; wzywa Komisję do dokonania na poziomie krajowym oceny ewentualnych zagrożeń i korzyści wynikających z udzielenia wsparcia budżetowego państwom partnerskim;
13. wzywa UE do gospodarowania wsparciem budżetowym w taki sposób, by wykorzystać jego komplementarność z innymi metodami pomocy;
14. podkreśla konieczność wzmocnienia zarówno mechanizmów kontroli stosowanych przez Komisję, jak i kontroli parlamentarnej i informowania społeczeństwa obywatelskiego w krajach otrzymujących wsparcie budżetowe; podkreśla również, że wstępnym warunkiem wszelkiego udostępnienia środków musi być wprowadzenie optymalnej kontroli finansów publicznych w krajach otrzymujących wsparcie;
15. przypomina, że jasno określone, zyskujące szerokie poparcie i ściśle monitorowane wskaźniki są niezbędne do wykazania konkretnych skutków wsparcia budżetowego w państwach trzecich, oraz że odpowiednie organy budżetowe powinny regularnie otrzymywać informacje na temat wskaźników i wytycznych kształtujących proces decyzyjny w odniesieniu do wsparcia budżetowego; podkreśla, że należy bardziej dostosować te wskaźniki do specjalnych potrzeb krajów partnerskich w celu unikania przyjmowanego przez Komisję podejścia „jednego rozwiązania dobrego dla wszystkich”, które potencjalnie przynosi efekty przeciwnie do zamierzonych;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

16. wzywa, by uzależnić wsparcie budżetowe od prowadzenia demokratycznej kontroli parlamentarnej budżetu w krajach otrzymujących wsparcie; apeluje o szeroki udział parlamentów i zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego w krajach partnerskich, aby zapewnić demokratyczny sposób podejmowania decyzji dotyczących wykorzystania środków pochodzących ze wsparcia budżetowego;

17. wzywa Komisję, aby przed udzieleniem wsparcia budżetowego zapewniła, by cele interwencji były częścią krajowych programów kraju otrzymującego pomoc oraz by przestrzegano zasad koordynacji, komplementarności i spójności w stosunku do innych donatorów, a także uzupełniającego charakteru w stosunku do środków przyznawanych przez państwo otrzymujące pomoc;

18. wzywa Komisję, żeby usprawniła proces jego programowania i opracowania poprzez ulepszenie przygotowania i dokumentowania decyzji o operacjach wsparcia budżetowego w celu zapewnienia ważkości wsparcia budżetowego UE, z uwagi na ograniczenia środków w delegaturach, które często ograniczają niektóre z ich działań, wzywa Komisję, żeby zapewniła wystarczającą liczbę wykwalifikowanego personelu na potrzeby procesu implementacji, jako że wsparcie budżetowe wymaga różnych umiejętności analitycznych w dziedzinie finansowania projektów i programów;

19. nalega, by parlamenty krajowe państw otrzymujących pomoc oraz organizacje społeczeństwa obywatelskiego odgrywały wiodącą rolę, ponieważ są to najbardziej odpowiednie podmioty, które mogą wskazywać sektory priorytetowe, przygotowywać krajowe dokumenty strategiczne i monitorować asygnowanie środków budżetowych, domaga się, by parlamenty krajowe przyjmowały krajowe dokumenty strategiczne i budżety wieloletnie po konsultacjach ze społeczeństwem obywatelskim, przed przeprowadzeniem dialogu w sprawie polityki dotyczącej wsparcia budżetowego z ofiarodawcami, aby wzmocnić kontrolę parlamentarną;

20. podkreśla znaczenie skuteczności pomocy rozwojowej UE; wzywa do rozwijania niezależnych systemów oceny i mechanizmu rozpatrywania skarg na poziomie UE, otwartych dla podmiotów objętych pomocą UE, jak również do wspierania mechanizmów odpowiedzialności na poziomie krajowym;

21. zwraca się do Komisji o przedstawienie w ujęciu liczbowym globalnych wyników ogólnego i sektorowego wsparcia budżetowego przyznawanego rządów lokalnym oraz o przeanalizowanie możliwości i zagrożeń, jakie decentralizacja części wsparcia budżetowego niesie dla rzeczywistego przejścia odpowiedzialności przez podmioty systemu sprawowania władzy na szczeblu lokalnym;

22. wzywa UE do szanowania i propagowania faktycznej odpowiedzialności krajów rozwijających się za swe strategie rozwoju oraz do powstrzymywania się od wypierania krajowych decydentów politycznych poprzez dialog na temat polityki towarzyszący wsparciu budżetowemu, co zagraża odpowiedzialności demokratycznej i przyczynia się do odpolitycznienia krajowej rzeczywistości politycznej;

23. jest zdania, że wsparcie budżetowe powinno skupić się w pierwszym rządzie na resortach rządowych wykazujących się lepszymi efektami w zwalczaniu ubóstwa, głównie na ministerstwach zdrowia i edukacji;

24. uważa również, że do zagadnienia wsparcia budżetowego należy wprowadzić perspektywę płci poprzez ujmowanie jej na wszystkich etapach procesu budżetowego, propagowanie dialogu ze stowarzyszeniami kobiet i ustanawianie wskaźników w rozbiciu na płęć;

25. podkreśla, że w celu zwiększenia wzajemnej rozliczalności Komisja Europejska musiałaby wzmocnić swoją rolę moderatora między rządami, parlamentami i społeczeństwem obywatelskim oraz uważa w związku z tym, że część wsparcia budżetowego, zarezerwowanego na pomoc techniczną na rzecz ministerstw sektorowych, mogłaby być wykorzystana również na zwiększenie potencjału parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego, tak aby mogły one należycie pełnić rolę nadzorczą w odniesieniu do wsparcia budżetowego;

26. podkreśla istotną rolę organizacji darczyńców we wspieraniu rozwoju potencjału krajów partnerskich oraz pozytywny wpływ dotowania lokalnych projektów na zmniejszenie ubóstwa, rozwój sprzyjający integracji społecznej oraz trwałą rozwój w krajach partnerskich;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

27. jest zaniepokojony skutkami destabilizacji makroekonomicznej i konsekwencjami dla ludności najbardziej zagrożonej, jakie mogłoby pociągnąć za sobą nagłe odcięcie wsparcia budżetowego; proponuje stworzenie, w ramach wspólnego działania ofiarodawców pomocy oraz po konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim i parlamentem kraju partnerskiego, mechanizmu stopniowego zmniejszania wypłat wsparcia budżetowego, który mógłby złagodzić te konsekwencje, sprzyjąc dialogowi politycznemu i umożliwić znalezienie wspólnie ustalonych rozwiązań w obliczu napotkanych trudności;

28. uważa, że wsparcie budżetowe, podobnie jak programowa pomoc, powinno być traktowane jako instrument przejściowy i nie powinno utrudniać wysiłków na rzecz rozwijania zdolności krajów do pozyskiwania własnych zasobów, takich jak podatki, celem uniezależnienia się od darowizn krajów trzecich;

29. domaga się, by darczyńcy poprawili koordynację i przewidywalność wsparcia budżetowego, i podkreśla, że powinni być przygotowani na zawieranie długoterminowych porozumień z krajami partnerskimi;

30. wzywa UE do podjęcia odpowiednich środków, tak aby uzyskać zobowiązanie ze strony krajów trzecich, że będą one inwestowały w mechanizm promujący ich stabilność finansową;

31. nalega na rzeczywiste wdrożenie stałego obowiązku uwzględniania art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju („instrument współpracy na rzecz rozwoju” (DCI)), który stanowi, co następuje: „Wspólnota konsekwentnie stosuje podejście oparte na wynikach i wskaźnikach wykonania oraz w wyraźny sposób definiuje oraz monitoruje ich uwarunkowania, a także wspiera wysiłki państw partnerskich na rzecz rozwijania kontroli parlamentarnej i zdolności przeprowadzania audytu oraz zwiększenia przejrzystości a także publicznego dostępu do informacji”; nalega na Komisję, żeby rozszerzyła te przepisy również na wsparcie budżetowe dla krajów-beneficjentów Europejskiego Funduszu Rozwoju (kraje AKP), w odniesieniu do których, jak dotychczas, stosuje się jedynie bardziej techniczne kryteria z art. 61 ust. 2 umowy z Kotonu;

32. uważa, że ponieważ wykorzystanie wsparcia budżetowego jest ważną decyzją strategiczną w zakresie stosunków Unii z krajami partnerskimi, do określenia kryteriów kwalifikowalności do tego trybu pomocy stosuje się art. 290 TFUE (akty delegowane), udzielając Radzie i Parlamentowi, jako współustawodawcom, pełnego prawa współdecydowania w sprawie jej przyjęcia, w tym - w razie potrzeby - prawa unieważnienia aktu delegowanego;

33. przypomina, że poważny niedostatek zdolności, a zwłaszcza niedoskonałe zarządzanie, mogłoby pozbawić wiele krajów rozwijających się wsparcia budżetowego;

34. uważa, że przy podejmowaniu decyzji finansowych dotyczących wsparcia budżetowego należy brać pod uwagę nie tylko oczekiwane korzyści, ale także średnio- i długoterminowe ryzyko występujące w krajach będących donatorami i krajach partnerskich; odnotowuje, że Trybunał Obrachunkowy w swoim sprawozdaniu specjalnym⁽¹⁾ całkowicie zgadza się z tą oceną, podkreślając, że należy jeszcze opracować i wdrożyć solidne ramy zarządzania ryzykiem;

35. jest zaniepokojony faktem, że Trybunał Obrachunkowy (TO) w swoim sprawozdaniu rocznym w sprawie działalności finansowanej z ósmego, dziewiątego i dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) za rok 2009 stwierdził, że w płatnościach w ramach wsparcia budżetowego występuje wysoka częstość niekwantyfikowalnych błędów, w związku z niemożliwością wykazania w sposób formalny i ustrukturyzowany spełnienia warunków płatności; jednocześnie odnotowuje i z zadowoleniem przyjmuje znaczną poprawę w wykazywaniu kwalifikowalności, jaką TO stwierdził w dziesiątym EFR i która wynika z jaśniejszych ram oceny stosowanych obecnie rutynowo;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 11/2010 Trybunału Obrachunkowego: „Zarządzania przez Komisję ogólnym wsparciem budżetowym w krajach AKP, Ameryki Łacińskiej i Azji”.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

36. przypomina, że inwestycje publiczne w dobra publiczne, takie jak edukacja, zabezpieczenie społeczne, infrastruktura i zdolność produkcyjna, zwłaszcza w odniesieniu do niewielkich gospodarstw rolnych i wsparcia rynków lokalnych, są niezmiernie istotne dla powodzenia strategii rozwoju;

37. wzywa Komisję do zagwarantowania, żeby specjalne warunki dla zmiennych transz opartych na wynikach wyraźnie określały wskaźniki, cele, metody obliczania i źródła weryfikacji oraz żeby w sprawozdaniach z delegatur w sposób ustrukturyzowany i sformalizowany wykazywano postępy w zarządzaniu finansami publicznymi dzięki jasnemu wyznaczeniu kryteriów, na podstawie których należy oceniać postępy, poczynione postępy oraz przyczyny, przez które ewentualnie nie wdrożono programu reform zgodnie z planem;

38. wzywa Komisję do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu zwalczania korupcji w krajach otrzymujących pomoc, w tym zawieszenia wypłat, jeżeli jest to konieczne; w związku z tym wzywa Komisję do prowadzenia ścisłego i regularnego dialogu z rządami partnerskimi na temat kwestii związanych z korupcją oraz do odpowiedniego uwzględniania potrzeb poszczególnych krajów otrzymujących pomoc w zakresie budowania potencjału pod kątem odpowiedzialności i mechanizmów przeciwdziałania korupcji;

39. uważa, że przewidywalność napływu pomocy jest jednym z najważniejszych czynników gwarantujących wysoką jakość wydatkowania środków, gdyż dzięki niej kraje partnerskie mogą opracowywać dalekosiężne plany wydatków oraz kontynuować proces udoskonalania sektorowych strategii politycznych; opowiada się za wzmocnieniem takiego podejścia za pomocą polityki fiskalnej kraju partnerskiego oraz mobilizacji dochodów krajowych, co w perspektywie długoterminowej powinno ograniczyć zależność od pomocy;

40. przypomina, że brak postępów w zakresie zarządzania finansami publicznymi wciąż wyklucza znaczną liczbę państw z programu wsparcia budżetowego;

41. uważa, że wsparcie budżetowe powinno być stopniowo wprowadzane w krajach rozwijających się, na początku w ograniczonej ilości, następnie poprzez zwiększenie środków w miarę poprawy potencjału krajów partnerskich;

42. powtarza, że wsparcie budżetowe powinno być wykorzystywane do zmniejszenia skali ubóstwa, w tym do realizacji milenijnych celów rozwoju oraz zasad takich jak partnerstwo, skuteczność pomocy oraz spójność polityki na rzecz rozwoju; wyraża poparcie dla uzależniania zachęt od wyników, ale podkreśla, że różnice w wypłatach środków muszą być możliwie najbardziej przewidywalne, aby nie wywierały negatywnego wpływu na planowanie budżetowe; powtarza, że wsparcie budżetowe powinno być przyznawane jedynie krajom, które spełniają i utrzymują minimalne normy w dziedzinie sprawowania rządów i poszanowania praw człowieka; podkreśla, że warunki związane z reformami makroekonomicznymi muszą być zgodne z rozwojem ludzkim i społecznym;

43. zachęca kraje rozwijające się i Komisję do wspierania zgodnie z odpowiednimi postanowieniami umowy z Kotonu oraz przepisami art. 19 i 20 rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 uczestnictwa w rozwoju, w szczególności jeśli chodzi o wspieranie społeczeństwa obywatelskiego oraz władz lokalnych i regionalnych, a także konsultacje ze nimi;

44. podkreśla, że w ramach przyznawania wsparcia budżetowego krajom AKP będącym dostawcami bananów i korzystającym ze środków towarzyszących w tej dziedzinie ważne jest włączenie do zmiennej transzy opartej na wskaźnikach zarządzania szczegółowych warunków zaproponowanych w nowym art. 17a, które to Parlament proponuje włączyć do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 (DCI), zgodnie z poprawką w stanowisku Parlamentu przyjętym w drugim czytaniu w dniu 3 lutego 2011 r.;

45. wymaga, by Komisja podała do publicznej wiadomości umowy z krajami rozwijającymi się dotyczące wsparcia budżetowego oraz umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

46. podkreśla, że sektorowe wsparcie budżetowe może stanowić w pewnych okolicznościach przydatną pośrednią możliwość nakładania na zainteresowane rządy i parlamenty większej odpowiedzialności w zakresie środków pomocowych przy jednoczesnym przeznaczaniu ich na MCR;
47. uważa, że kraje bogate w ropę naftową i złoża mineralne mają potencjał, aby finansować własny rozwój i walczyć z ubóstwem za pomocą przejrzystych systemów pobierania podatków i sprawiedliwej redystrybucji dochodów;
48. uważa, że umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju stanowią co do zasady przykład wsparcia budżetowego dobrej jakości (są długoterminowe, przewidywalne, zorientowane na sektory socjalne itd.) uzależnionego od wyników; w związku z tym zwraca się do Komisji Europejskiej o opublikowanie w 2011 r. oceny umów dotyczących milenijnych celów rozwoju oraz o rozważenie możliwości objęcia tymi umowami większej liczby państw;
49. zwraca się do Komisji, by przy okazji przeglądu śródkresowego opublikowała również ogół warunków oraz wskaźniki wykonania zapisane w krajowych dokumentach strategicznych; uważa, że wskaźniki wykonania wsparcia budżetowego powinny być oceniane pod względem postępu w osiąganiu celów ograniczenia ubóstwa i MCR;
50. ponownie wzywa Komisję do rezygnacji z kontroli danych wejściowych na rzecz kontroli wyników w oparciu o wskaźniki poprzez udoskonalenie systemu sprawozdawczego tak, by koncentrował się na skuteczności programów;
51. stwierdza, że aby działania w zakresie polityki rozwojowej w krajach partnerskich były skuteczne, muszą one w pełni uwzględniać warunki lokalne i poszanowanie wartości UE, zgodnie z postanowieniami Traktatu, w tym zasady praworządności i demokracji; podkreśla, że potrzeby muszą pozostać jednym z zasadniczych kryteriów przydziału pomocy rozwojowej UE;
52. wzywa Komisję i państwa członkowskie do utworzenia publicznego rejestru, w którym w przejrzysty sposób notowane będą porozumienia w sprawie wsparcia budżetowego, procedury i wskaźniki rozwoju z myślą o wzmocnieniu krajowych instytucji demokratycznych i o zapewnieniu wzajemnej odpowiedzialności;
53. zachęca państwa członkowskie do wykazywania się większą spójnością w planach krajowych i wspólnotowych w zakresie polityki pomocy rozwojowej; wzywa państwa członkowskie do korzystania z pomocy Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych z myślą o większej koordynacji działań w zakresie udzielania wsparcia budżetowego z Komisją w celu uniknięcia ich nakładania się i niespójności;
54. przypomina Komisji i państwom członkowskim o potrzebie wzajemnej harmonizacji ich współpracy na rzecz rozwoju oraz poprawie zawartego w niej obowiązku - wiążącego dla wszystkich stron - do wzajemnego rozliczania się;
55. jest głęboko przekonany, że dokładna analiza przyszłego wsparcia budżetowego UE dla państw trzecich musi objąć kwestię włączenia do budżetu Europejskiego Funduszu Rozwoju; jest świadomy historycznego i instytucjonalnego kontekstu obecnej sytuacji, ale wierzy, że nadszedł czas, aby Rada, państwa członkowskie i kraje AKP przyznały, że taka sytuacja negatywnie wpływa na skuteczność, przejrzystość i rozliczalność unijnego wsparcia budżetowego; podkreśla jednak, że włączenie do budżetu tego funduszu nie może skutkować zmniejszeniem ogólnej koperty finansowej przeznaczonej na politykę rozwojową;
56. zgodnie z praktyką ustanowioną w innych obszarach polityki wzywa państwa członkowskie, Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do usprawnienia koordynacji ich odnośnego wsparcia budżetowego dla państw trzecich, tak aby unikać częściowego pokrywania się, wszelkich niespójności i niekonsekwencji lub by im zaradzać; wyraża ubolewanie w związku z przeglądami, z których wynika, że na szczeblu sektorowym donatorzy mają skłonność do stosowania własnych systemów w celu realizacji projektów oraz do działania dwustronnego zamiast działania w sposób skoordynowany z powodu słabej polityki, niewydolnych instytucji i systemów świadczenia usług, co jest tym bardziej nie do przyjęcia

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

w kontekście ograniczonych środków finansowych oraz przez co również Unia ma duże trudności w dotrzymywaniu obietnic dotyczących zwiększenia przewidywalności pomocy; utrzymuje, że na wszystkich etapach przygotowywania i przekazywania wsparcia budżetowego UE należy skupić się na specyficznych obszarach oferujących największą wartość dodaną;

57. zachęca Komisję do uwrażliwienia opinii publicznej na ryzyko wynikające ze stosowania wsparcia budżetowego, przy jednoczesnym podkreśleniu pozytywnego wpływu wsparcia budżetowego na uniezależnianie się partnerów;

58. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dalszego propagowania udzielanego przez nie wsparcia finansowego z zachowaniem bezpieczeństwa oraz jednocześnie do udzielania wsparcia konsultacyjnego przy technokratycznym administrowaniu finansami publicznymi;

59. podkreśla, że lepsza koordynacja ma na celu optymalizację rozdziału zasobów, usprawnienie wymiany najlepszych wzorców i zwiększenie skuteczności wsparcia budżetowego;

60. uważa, że Unia powinna uznać i wykorzystać wartość dodaną, jaką przynosi jej silna pozycja polityczna oraz potencjalnie szeroki zakres unijnego działania, przy zapewnieniu wpływu politycznego proporcjonalnego do udzielanego wsparcia finansowego;

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie

P7_TA(2011)0318

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie priorytetów w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie (2011/2034(INI))

(2013/C 33 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Priorytety w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie - plan działania na rzecz zintegrowanej europejskiej sieci energetycznej” (COM(2010)0677),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji w sprawie oceny skutków w zakresie priorytetów w odniesieniu do infrastruktury energetycznej na 2020 r. i w dalszej perspektywie - plan działania na rzecz zintegrowanej europejskiej sieci energetycznej (SEC(2010)1395),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Energia 2020 – strategia na rzecz konkurencyjnego, zrównoważonego i bezpiecznego sektora energetycznego” (COM(2010)0639),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010) 2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Energia odnawialna: dążenie do osiągnięcia celu na rok 2020” (COM(2011)0031),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.